

Nelson Mandela

Als je het na 27 jaar verbanning op Robbeneiland schopt tot de eerste zwarte president van Zuid-Afrika en daarna tot een van de meest gerespecteerde staatslieden ter wereld, dan bèn je iemand.

In de Wereldwinkel heb ik me lang beziggehouden met zuidelijk Afrika, veel contacten gehad

met het Comité Zuidelijk Afrika en natuurlijk ook die afgrijselijke poster 'Pers geen Zuid-Afrikaan' jarenlang voor het raam gehangen. Met de geschiedenis van Nelson Mandela was ik dan ook zeer vertrouwd. En het was echt een feestdag voor mij, nee voor de wereld, toen hij op 11 februari 1990 door president De Klerk werd vrijgelaten. Nog zie ik hem lopen met zijn, toenmalige, vrouw Winnie. Wat een man!

Het was in maart 1999 toen hij naar Amsterdam kwam en in het paleis op de Dam werd ontvangen. O zo graag had ik toen naar de Dam willen gaan. Al was het maar om deze held één keer in levende lijve te zien, één keer voor hem te applaudisseren. Maar ja, er was een 'belangrijke' vergadering op kantoor en dus ben ik niet in lijn 13 gestapt. Jarenlang heb ik daar spijt van gehad, want wat er op die vergadering aan de orde was, dat was natuurlijk al rap vergeten.

Tot Nelson Mandela op 8 juni 2002 de Four Freedoms Award kreeg. Daags voor de uitreiking in Middelburg werd er een feestelijk avond verzorgd in Carré aan de Amstel. Dat laatste wist ik niet, tot ik thuis kwam van een rondje golf. Juist op tijd om zijn toespraak op tv te zien, juist op tijd om te zien hoe hij door een van zijn voormalige bewakers van Robbeneiland het podium werd op- en afgeholpen. Een indrukwekkend moment.

Hier lag dé kans om mijn fout van vroeger goed te maken. Ik heb de fiets van Tom geleend, ben naar Carré gesjeesd en heb me daar bij de ingang

opgesteld tussen en stuk of twintig andere belangstellenden. Net op tijd om de koninklijke familie en premier Kok naar buiten te zien komen. Gevolgd door Nelson Mandela zelf. Wat een moment! Wat een gevoel om deze man van zo dichtbij te zien! Ik heb hem toegeklapt, naar hem gezwaaid, niet in staat een woord uit te brengen.

En toen schudde hij mij de hand!

Amsterdam, juni 2002

Naschrift

Nelson Mandela overleed op 5 december 2013, 95 jaar oud. Ik heb dit verhaaltje toen ingezonden aan dagblad Trouw. Daar zaten ze te springen om dit soort teksten, maar dan moest ik het wél inkorten tot maximaal honderd woorden. Dat is gelukt en op 7 december stond onderstaande ingezonden brief in de krant. De pointe blijft overeind, de context is helaas verdwenen.

Een hand van Mandela

Daags voor de uitreiking van de Four Freedoms Award op 8 juni 2002 werd er een feestelijk avond verzorgd in Carré. Ik zag Nelson Mandela's toespraak op televisie en hoe hij door een van zijn bewakers van Robbeneiland werd geassisteerd. Indrukwekkend. Ik ben naar Carré gesjeesd en was net op tijd om Nelson Mandela naar buiten te zien komen. Wat een moment! Wat een gevoel om deze man van zo dichtbij te zien, nadat ik jarenlang de strijd tegen de apartheid had gevolgd. Ik heb hem toegeklapt, naar hem gezwaaid, niet in staat een woord uit te brengen.
En toen schudde hij mij de hand!
Dick Spijker Amsterdam